

En japonès, si us plau.

Voldria saber si els nostres consolats i les nostres ambaixades a l'estranger es preocupen d'informar que els espanyols estem inscrits en el continent europeu i, el nostre idioma, el parlen molts milions de persones.» Aquest és el paràgraf final d'una carta al director que un espanyol que diu dir-se Carlos Molina ha fet publicar al diari.

La carta és divertidíssima, encara que Don Molina trobaria absurda aquesta opinió; porten la seriositat a la sang, i fins en calçotes es consideren els més abrigats del món. Si hi ha algú que vulgui fer desaparèixer allò que en diuen Espanya i el caràcter espanyol, disposa d'una arma infalible per aconseguir-ho: n'hi hauria prou amb el fet d'injectar-los una dosi normal de sentit del ridícul.

Resulta que Senor Carlos sol anar de vacances per diversos països d'Europa i es troba que en diversos indrets d'interès turístic («monuments, museus, catedrals, etcètera») li resulta pràcticament impossible de trobar un catàleg o fullet escrit en espanyol —en castellà, diu ell—.

Això, a Senor Molina, li ha passat uns quants anys, segons que es desprèn de la valenta missiva; amb les corresponents molèsties. Però aquest any, mireu si és gros el que li ha passat: «a més dels usuals idiomes d'anglès, francès i alemany, m'han sorprès, en molts llocs, amb fullets en japonès».

Massié pal seu body: «no tinc res

Arròs a banda

Ramon Barnils

en contra de l'edició en japonès, però que ho facin abans que l'espanyol, ho considero una falta total d'atenció a un país europeu proper a entrar al Mercat Comú».

Difícilment un llibre de «formacion del'esperito nasionahl» o qualsevol altra equivalència com podria ser un dossier del PSOE sobre «nueztra nozion de nazon» reflectiria amb més claredat que aquesta carta com arriben a ser —o a estar, que és la seva manera de ser.

Diu don Molina que té costum d'anar de vacances a diversos països d'Europa. Si té aquest costum, no li serveix de res, perquè, anys després de tenir-lo, encara no ha aconseguit d'aprendre les quatre trivialitats suficients per fer-se entendre en el país que l'acull, no; necessita que l'atenguin en juleio; o en juleio o es considera «totalment desatès», sense considerar que el juleio no forma part dels encisos dels seus escenaris habituals de vacances. Ell habitualment passa vacances a Europa, però es nega a passar pels «usuals idiomes francès, anglès o alemany».

A Senor Carlos, enguany li han donat la puntilla amb fullets escrits en japonès. No s'ha adonat fins enguany que el món ja fa molts anys

que n'és ple, de japonesos, i que en tot el món se'ls acull amb especial atenció, immediatament després dels nord-americans. Seria inútil explicar a don Molina per què: perquè gasten bastants divises i perquè el seu país és a l'avantguarda dels més avançats. Senor Carlos trobaria aquesta atenció pròpia de gossos, innoble; ells tan espirituals, despresos i partidaris dels invents del altres.

Tampoc no estaria malament que el Senor Carlos es preguntés si algú que va a passar vacances a Europa pot procedir d'un país europeu: és, com a mínim sintàcticament, insostenible.

Pel que fa a estar a punt d'entrar al Mercat Comú, Don Molina hauria de considerar que, als llocs, s'hi pot entrar de diverses maneres: arrossegat, a empentes, per força, per llepar a terra, etcètera.

Senor Carlos no hauria de voltar tant per Europa i mirar més televisió espanyola: allà veuria que els «molts milions» de persones que parlen espanyol són exactament 300, i que no es troben situats precisament a Europa. Senor Molina hauria de canviar d'agència de viatges i fer-se'ls organitzar cap a les Amèriques. És clar que allà encara hi queden indis, però, si regira la història d'Espanya, trobarà sistemes acreditats per aconseguir que parlin en espanyol, o preferiblement, que no parlin de cap manera.

DES DE 1950
Restaurant

Casa

LA ABUELA

Carrer de la Reina, 17. Tel. 227 05 25. XÀTIVA

CUINA VALENCIANA
I DEL MERCAT

Diumenges, tancat